

Петя Дубарова

Изповед
(след родителската среща)

Защо? От мен ли пак ти се оплака.
Но как? Та аз не пея вече в час.
Дори звънеца трепетно не чакам –
мълча и слушам. Мамо, вярвай, аз

през този срок съвсем не се размивам
във час, когато другите мълчат.
Не съм необузdana, бурна, дива
дори и в събота. Но някой път

така ми се приисква да избягам
от всички тези думи и числа
и вятър на гърба ми длан да слага,
да тичам с автобусни колела.

Тогава аз забравям за урока
и моите разтворени очи
се пълнят мигом с хиляди посоки...
Класът урока слуша и мълчи.

В такива часове аз тихо бликам
най-искрените свои стихове,
но чуя ли, че името ми викът,
ги скривам като малки грехове

в очите си. Как хубаво, горещо
е с тяхната червена светлина!
Но днеска – след родителската среща,
те всички се превръщат във вина.

КРАЙ

© Петя Дубарова

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6057>]